

## Arrest

nr. 209 076 van 10 september 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE  
Gistelse Steenweg 229/1  
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger en een Tsjetsjeense moslima. U bent afkomstig uit Urus-Martan waar u uw volledige leven heeft gewoond.*

*Op 18 december 2016 ging u in Oekraïne op bezoek bij een vriendin van uw moeder en haar drie dochters. Op 25 of 26 december 2016, wanneer u met één van de dochters en nog een derde vrouw op stap was leerde u uw huidige partner, V. Z. Z. (...) (O.V. (...)), kennen. V. (...) sprak u aan omdat hij dacht dat u een Tsjetsjeens was. Jullie raakten aan de praat en enkele dagen later belde V. (...) u op met de vraag of u op 31 december 2016 met hem op restaurant wilde gaan. U ging in op het verzoek en na het restaurantbezoek trok u samen met V. (...) naar diens hotel en hadden jullie seksuele*

betrekkingen. U zag V. (...) opnieuw op 3 en 5 januari 2017, waarbij jullie tijdens die laatste ontmoeting opnieuw seksuele betrekkingen hadden.

U keerde in de loop van januari 2017 terug naar Tsjetsjenië en in februari 2017 ontdekte u dat u zwanger was geraakt van V. (...). U bracht uw zus op de hoogte en nadat zij eerst instemde met de uitvoering van een abortus gaf zij vrij snel aan dat zij uw ouders op de hoogte zou brengen van de zwangerschap. U vreesde vermoord te worden omdat u de eer van de familie had geschonden. Begin of midden maart 2017 heeft u de ouderlijke woning verlaten. Onderweg gooide u uw simkaart weg omdat u dacht dat u hiermee kon getraceerd worden. U ging naar een voormalige schoolvriendin in Shali, Tsjetsjenië, waar u verbleef tot eind april 2017. Tijdens uw periode in Shali heeft u uw binnenlands paspoort vernieuwd. Twee dagen voor uw vertrek uit Shali kwam u te weten dat uw familie op de hoogte was van uw verblijf daar. De broer van uw schoolvriendin stond u bij in uw vertrek naar Moskou waar u tot aan uw definitieve vertrek uit Rusland bij een vriendin van de schoolvriendin uit Shali zou verblijven. Vanuit Moskou bereidde u uw reis naar Europa voor. U regelde een buitenlands paspoort en een visum voor Spanje. Half juni 2017 heeft u Moskou met het vliegtuig verlaten. Vanuit Spanje reisde u vervolgens met een bus naar België waar u aankwam op 18 juni 2017. U diende uw verzoek tot internationale bescherming in op 31 juli 2017.

U bent in België op 5 oktober 2017 bevallen van een dochter, S. Z. (...) (O.V. (...)).

U legde in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming de volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort (o) en een attest van geboorte van uw dochter (k).

#### B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u weinig aannemelijke en incoherente verklaringen aflegde over de eigenlijke oorsprong van uw problemen, namelijk de contacten die u met V. (...) heeft gehad in Oekraïne. Uit uw verklaringen moet blijken dat u er zich duidelijk van bewust was dat het hebben van seksuele betrekkingen zonder toestemming een ernstig risico inhoudt, dat dit een zonde betekent en dat u riskeerde te worden vermoord door uw familie wanneer zij hier kennis zouden van nemen (CGVS p. 18 en 29). U bevestigde bovendien dat u zelf uit een traditionele familie komt die zwaar tilt aan erezaken en u verwees verder tijdens uw interview ook naar een meisje uit uw dorp dat werd vermoord nadat ze zwanger was geraakt zonder goedkeuring van de familie (CGVS p. 18-19 en 29). In het licht van deze uitgesproken context dient te worden vastgesteld dat uw eigen handelwijze in Oekraïne allerminst aannemelijk bleek te zijn. Zo bleek vooreerst dat u amper geaarzeld heeft om seksuele betrekkingen te hebben op 31 december 2016 met iemand die u, naar eigen zeggen, op dat moment nog maar voor de tweede keer in uw leven te zien kreeg. Wanneer u bij het verzoek van V. (...) om mee te gaan naar zijn hotel stelde dat u eigenlijk naar huis moest gaan suggereerde V. (...) dat u later ook nog naar huis kon gaan. Hierop heeft u geen bezwaar meer gemaakt en bent u, ondanks uw kennis over de risico's hiervan, met hem mee gegaan (CGVS p. 14-15). Nadat u en V. (...) elkaar hadden gezien op 3 januari 2017 hadden jullie twee dagen later, op 5 januari 2017, opnieuw seksuele betrekkingen en was dit, net als de eerste keer, opnieuw zonder voorbehoedsmiddelen (CGVS p. 19 en 29). Waar een eerste misstap nog zou kunnen ontstaan zijn uit een opwelling kan gezien de context die u zelfs schetste niet worden ingezien waarom u een tweede keer bewust opnieuw het risico zou nemen om seksuele betrekkingen te hebben met V. (...), te meer omdat u liet uitschijnen dat u spijt had van de eerste keer (CGVS p. 18). Verder moet er in deze specifiek gewezen worden op het feit dat u logeerde bij een Tsjetsjeense vrouw die een vriendin was van uw moeder. Dat u zich door een man laat oppikken en op korte termijn twee keer elders overnacht is gezien de context uiterst roekeloos gedrag waarmee u zichzelf op bewuste wijze aan potentiële vervolgingsfeiten blootstelt. Rekening houdend met uw kennis van de verregaande risico's, met het gegeven dat de dochter van uw moeders vriendin op de hoogte was van uw handelingen en met het verloop van de feiten – waarbij u eerst spijt heeft maar dan toch opnieuw instemt om seksuele betrekkingen te hebben – die wijzen op een bewuste keuze, maakt u uw gedrag niet aannemelijk. Wanneer u geconfronteerd werd met uw weinig aannemelijke gedrag stelde u: "Ik dacht er niet aan. Pas er na wel." U werd er vervolgens op gewezen dat het feit dat er twee keer geslachtsgemeenschap was, wat bezwaarlijk als een opwelling kan gezien worden. U stelde: "Ik vroeg V. (...). Hij zei als het te ver gaat dan kunnen we oplossen door te trouwen." (CGVS p. 40) Het is evenwel weinig overtuigend dat u dergelijke beloftes van een onbekende zomaar voor waar zou aannemen. Dat u met iemand die u uiteindelijk amper kent twee keer onbeschermd geslachtsgemeenschap heeft staat in deze concrete context (o.m. verblijf bij vriendin van uw moeder met twee overnachtingen elders) hoegenaamd niet in verhouding met de risico's die u hierdoor nam. Aangaande de betrekkingen die u zou gehad hebben met V. (...) legde u voorts geen coherente verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde u: "Ik verbleef van 18 december 2016 tot 20 januari 2017 bij mijn vriendin in Oekraïne. Tijdens deze periode ben ik vier keer met V. (...) naar bed geweest." (DVZ-

verklaring – bijkomende uitleg bij vraag 15b – p. 6) Bij het CGVS gaf u evenwel te kennen dat u niet vier, maar slechts twee keer gemeenschap had met V. (...). Wanneer uw initiële verklaringen aan u werden voorgelezen op het CGVS verklaarde u: “Maar het was twee keer. De eerste keer zei ik maar wat ik kon. Wat ik maar haalde. Ik wist niet dat het zo belangrijk was. Ik had ook schrik. Maar als u nog eens uitnodigt zal ik zelfde verklaren als nu.” Wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom u de vorige keer zou gezegd hebben dat u vier keer naar bed ging met V. (...) stelde u: “Ik denk niet dat ik dat zei. Ik zei dat ik hem paar keer zag. Misschien heeft ze verkeerd begrepen. Dat we vier keer hebben ontmoet en dat we samen hebben geslapen.” (CGVS p. 38) Evenwel moet in deze worden opgemerkt dat het verslag aan u werd voorgelezen in het Russisch en dat u hier middels uw handtekening mee akkoord ging. Wanneer u hiervoor de mogelijkheid had maakte u bovendien geen opmerkingen over dit gesprek en bevestigde u dat uw interview bij DVZ goed en correct was verlopen (CGVS p. 2). In die zin kan dan ook worden aangenomen dat u bij DVZ, in tegenstelling tot bij het CGVS, verklaarde dat u vier keer naar bed ging met V. (...). Gezien dit om de kern van uw relaas gaat en de oorsprong van uw problemen vormt is het weinig waarschijnlijk dat u hierover veranderlijke verklaringen zou afleggen. Bovenstaande vaststellingen over uw handelwijze en het aantal keer dat u gemeenschap had, vormen dan ook een eerste indicatie van uw gebrekkige geloofwaardigheid. Aansluitend kan in deze optiek ook worden opgemerkt dat u onaannemelijk vage kennis aan de dag legde over het verblijf van u en V. (...) in Oekraïne, hetgeen doet twifelen aan de werkelijke omstandigheden van jullie ontmoeting. Na een toevallige ontmoeting, waarbij u door V. (...) louter werd aangesproken omdat u er ‘Tsjetsjeens uitzag’, hadden jullie naar eigen zeggen frequent contact met elkaar. Naast de verschillende ontmoetingen communiceerden jullie ook per telefoon met elkaar. Ondanks alles blijkt dat u zelf niet weet in welke stad in Oekraïne u zou verbleven hebben. Evenmin bleek u op de hoogte te zijn van waar of bij wie V. (...) verbleef. U wist verder niet sinds wanneer V. (...) in Oekraïne was en u heeft er evenmin een duidelijk zicht op wanneer hij Oekraïne opnieuw zou verlaten hebben (CGVS p. 21-24). Dat u deze voor de hand liggende informatie niet kan geven is weinig aannemelijk. Zeker de vaststelling dat u niet zou geweten hebben wanneer V. (...) zou vertrokken zijn doet twijfels rijzen en lijkt er verder op te wijzen dat u gekunstelde verklaringen aflegde over de precieze omstandigheden van jullie periode in Oekraïne. U legde daarnaast ook incoherente verklaringen af inzake het tijdsverloop en de personen die zouden betrokken geweest zijn bij uw asielrelaas. Wat het tijdsverloop betreft legde u veranderlijke verklaringen af doorheen de asielprocedure. In het kader van uw DVZ-verklaringen stelde u op 3 augustus 2017 dat u tot half februari in de eigen woning verbleef (DVZ-verklaring p. 4 vraag 10 (persoonsgegevens)). Op 30 januari 2018 verklaarde u middels de CGVS-vragenlijst dat u evenwel pas in maart ontdekte dat u zwanger was en dat u bovendien pas in april 2017 bent gevlucht naar Shali (CGVS-vragenlijst 3.5.). Bij het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u uw zwangerschap ontdekte in maart en dat u begin of midden maart voor het laatst uw ouderlijke woning heeft verlaten (CGVS p. 4, 6 en 9). U gaf verder te kennen dat u in maart telefonisch aan uw zus te kennen gaf dat u zwanger was (CGVS p. 10). Later tijdens dat interview veranderde u uw verklaringen en stelde u twee keer dat u uw zwangerschap reeds eind februari ontdekte (CGVS p. 24). Nog later gaf u te kennen dat u ook uw zus al in februari op de hoogte bracht van uw zwangerschap. U stelde dat u een zwangerschapstest deed op 23 februari en dat u eind februari het nieuws doorgaf aan uw zus. U verklaarde vervolgens dat u dacht dat uw zus op 27 februari het nieuws ging brengen aan uw ouders en dat u diezelfde dag, in februari dus, ook naar Shali ging (CGVS p. 29-30 en 31). Van een concrete en impactvolle gebeurtenis zoals de ontdekking van uw zwangerschap kan verwacht worden dat u enigszins precieze en coherente antwoorden kan geven. Dit is des te meer het geval wanneer u bovendien claimt dat u ten gevolge deze zwangerschap ernstige risico's op vervolging loopt. Dat u geen coherente verklaringen aflegde over de ontdekking van uw zwangerschap en uw hierdoor gedwongen vertrek uit de ouderlijke woning (tijdstip van vertrek varieert afhankelijk van de verklaringen van februari tot april) doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid ter zake. Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen gaf u louter aan dat u zich mogelijks had vergist bij vorige verklaringen (CGVS p. 36-37). Gezien het belang van de bovenstaande feiten is deze uitleg evenwel niet toereikend om de incoherenties ongedaan te maken.

Ook over de personen die een rol speelden in uw asielrelaas legde u incoherente verklaringen af. Op 3 augustus 2017 verklaarde u bij de DVZ dat u in Oekraïne op bezoek ging bij een vriendin. U verklaarde dat de vriendin kwestie luisterde naar de naam Z. S. (...) (DVZ-verklaring – p. 6 – bijkomende uitleg over de nietgeregistreerde partner). Tijdens datzelfde gesprek gaf u inzake de reisroute te kennen dat u vanaf Shali werd geholpen door uw vriendin M. (...) en haar broer. U gaf verder aan dat u vervolgens bij Z'. S'. (...) verbleef in Moskou (DVZ-verklaring – p. 11 – reisroute). Op 30 januari 2018 verklaarde u via de CGVS-vragenlijst dat u in Oekraïne werd opgehaald door een vriendin genaamd A. (...). Op de vraag waar en bij wie u verbleef in Oekraïne verklaarde u immers: “Ik weet niet op welke plaats ik verbleef. Ik werd opgehaald door een vriendin genaamd A. (...).” (CGVS-vragenlijst 3.5.) Bij het CGVS verklaarde u, in tegenstelling tot bij DVZ, dat u door de broer van A. (...) (volledige naam: S". A. A. (...)) van Shali naar Moskou werd gebracht en dat u in Moskou bij een vriendin van A. (...) verbleef, namelijk Z". (...)

(CGVS p. 7-9). Inzake Oekraïne stelde u dat u bij M'. (...) en haar drie dochters verbleef. De drie dochters luisterden volgens u naar de namen G. (...), Z". (...) en M. (...) (familienaam: B. (...)) (CGVS p. 15-17). Wanneer u met bovenstaande vaststellingen geconfronteerd werd bij het CGVS gaf u enkel aan dat uw vorige verklaringen niet kloppen, dat u het mogelijks niet juist zei of dat het mogelijks fout werd begrepen. U gaf, refererend naar uw vriendin Z. (...), ook aan dat uw Russisch niet zo goed was (CGVS p. 37-38). Deze verklaringen kunnen evenwel geen toereikende uitleg bieden voor de vastgestelde incoherenties. Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat er zich geen enkel probleem heeft voorgedaan om bij het CGVS het volledige interview in het Russisch te laten doorgaan, hetgeen uw stelling als zou het Russisch een belemmering gevormd hebben reeds in perspectief plaatst. Bovendien kan zelfs hiermee rekening houdend niet worden ingezien waarom u verkeerde verklaringen zou afleggen over de namen van de personen die een rol speelden. Dat u deze namen door elkaar haalt heeft niets te maken met de Russische taal. Bij een doorleefde versie van de feiten kan ten zeerste worden betwijfeld dat u op dit punt foute verklaringen zou afleggen. Uw opeenvolgende verklaringen wijzen er dan ook dat u verstrikt raakte in de namen van de personen die een rol zouden gespeeld hebben in uw aangehaalde problematiek. Bovenstaande vaststellingen geven bijkomende redenen om te twijfelen aan het door u aangereikte asielrelaas.

U legde verder ook tegenstrijdige verklaringen af over het verlies van de contactgegevens van V. (...). Wanneer men bij de DVZ informeerde naar de contactgegevens van uw partner stelde u: "Ik ben zijn nummer verloren nadat mijn zus mijn gsm heeft weggegooid zodat ik zijn nummer niet meer zou hebben. Hij vertelde dat hij Tsjetsjeen was maar sinds kindsaf in België woonde." (DVZ-verklaring – p. 6 – bijkomende uitleg over de niet-geregistreerde partner) Bij het CGVS verklaarde u evenwel dat u zelf de oorzaak was voor het verlies van de contactgegevens van V. (...). U verklaarde dat u bij uw vertrek uit de ouderlijke woning uw simkaart uit uw toestel haalde en weggooide omdat u vreesde dat u op deze basis zou getraceerd worden door uw familie. Volgens uw verklaringen zou u het gsm-toestel zelf wel hebben gehouden (CGVS p. 12 en 20). Er blijkt van een tussenkomst door uw zus geen enkele sprake meer te zijn bij het CGVS. Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdige verklaringen verklaarde u: "Neen ik heb zelf simkaart gegoooid. Misschien heb ik zo gezegd tegen jullie maar ik gooide wel weg." (CGVS p. 38) U slaagde er aldus niet in een toereikende uitleg te bieden voor het feit dat u eerder had verklaard dat u het nummer van V. (...) kwijt raakte omdat uw zus uw gsm weggooide. Uw verklaringen ter zake vormen dan ook een flagrante tegenstrijdigheid die verder doet besluiten dat er aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Ook het door u voorgelegde binnenlandse paspoort wijst verder op uw gebrekkige geloofwaardigheid. U verklaarde over het document dat u het had afgehaald wanneer u in Shali was en u bevestigde hierbij dat u voor het verkrijgen van het paspoort niet naar uw eigen district hoefde te gaan (CGVS p. 25-26). Volgens uw verklaringen zou uw paspoort met andere woorden in Shali zijn uitgegeven, het administratieve centrum van het Shalinsky-district. Deze verklaringen blijken evenwel niet te kloppen. Vooreerst blijkt dat het document wel degelijk werd uitgegeven in Urus Martan. Bovendien blijkt dat het paspoort dat u voorlegde helemaal niet werd afgegeven in de periode dat u naar eigen zeggen in Shali verbleef. Het door u voorgelegde paspoort werd afgegeven in mei 2016, net geen jaar voor u in Shali zou aankomen. Wat de afgifteplaats betreft verklaarde u dat er mogelijks Urus Martan werd geschreven omdat u daar gedomicilieerd was (CGVS p. 39). U heeft er evenwel geen verklaring voor waarom dit zo zou geweest zijn. Gezien het document volgens u een officieel document is dat door de officiële instanties werd uitgegeven kan niet worden ingezien waarom men op een in Shali afgegeven paspoort een andere afgifteplaats zou vermelden. Wat de verkeerde afgiftedatum betreft stelde u dat u bij de bevoegde dienst verklaarde dat u enkele maanden eerder uw paspoort verloor. U verklaarde verder dat u geld betaalde om sneller dan voorzien uw paspoort te verkrijgen (CGVS p. 39). Deze uitleg kan evenwel nog steeds niet verklaren waarom de bevoegde instanties in april 2017 een document zouden uitgeven op datum van 13 mei 2016. Ook aangaande het door u niet voorgelegde reispaspoort legde u twijfelachtige verklaringen af. U gaf aan dat u uw reispaspoort en visum regelde in Moskou (CGVS p. 26). Uit uw eerdere verklaringen moet blijken dat u eind april of zelfs pas in mei naar Moskou bent vertrokken (DVZ-verklaring – p. 11 – vraag 37 (reisroute) en CGVS p. 5-6). U herhaalde op het einde van uw CGVS-interview nogmaals dat u pas eind april in Moskou was. Uit de stempels in uw binnenlands paspoort blijkt evenwel dat u op 11 april 2017 reeds een reispaspoort zou hebben aangevraagd in Moskou. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt stelt u enkel dat u de data niet herinnert. U werd er vervolgens op gewezen dat u bij de DVZ zelfs verklaarde dat u pas in mei naar Moskou ging. U ontkende dit en stelde hierop dat u reeds midden april in Moskou was (CGVS p. 40). Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde over uw paspoorten die u tijdens uw vluchtperiode zou hebben verkregen. Op basis van voorgaande vaststellingen is het niet langer mogelijk om geloof te hechten aan het door u verklaarde verloop van de feiten, met name dat u pas in 2017 in Shali een binnenlands paspoort verkreeg en dat u pas eind april/begin mei naar Moskou

zou zijn gegaan. Daar dit rechtstreeks verband houdt met uw persoonlijke problemen tasten voorgaande vaststellingen ook uw geloofwaardigheid op dit vlak verder aan.

Tenslotte kan nog worden gesteld dat uw verklaringen over uw schoonfamilie weinig overtuigend bleken te zijn, hetgeen verder aan de door u beweerde context doet twijfelen. U gaf aan dat uw partner tot op heden nog steeds frequent contact heeft met zijn familie (CGVS p. 11). Ondanks uw stelling dat de familie van V. (...) al lang wou dat hij kinderen kreeg, lijkt u te insinueren dat het voor uw schoonfamilie niet belangrijk zou zijn om u en jullie dochter in levende lijve te zien. Op de vraag of uw schoonfamilie u en hun kleinkind niet willen te zien krijgen antwoordt u aanvankelijk: "Op foto." Wanneer u gevraagd wordt of ze u en hun kleinkind dan niet in het echt willen zien stelt u: "Hij is er ook al dertien jaar niet meer geweest thuis." Er werd u duidelijk gemaakt dat jullie elkaar niet noodzakelijk in Tsjetsjenië moeten zien en dat dit ook kan in Oekraïne of België bijvoorbeeld. U reageerde: "Ze weten dat ik Tsjetsjeense ben. Het belangrijkste is dat hij getrouwd is. Met een meisje uit Tsjetsjenië. De rest is voor hen niet belangrijk. Belangrijkste is dat ik niet van andere nationaliteit of etnie ben." (CGVS p. 33-34) Dergelijke verklaringen zijn weinig overtuigend. Hoewel u hier aanvankelijk geen gewag van maakt bevestigde u verder dat uw schoonfamilie intussen in de veronderstelling zou zijn dat er tussen u en V. (...) een religieus huwelijk plaatsvond (CGVS p. 34). In het opzicht van deze veronderstelling kan verwacht worden dat uw schoonfamilie bij het religieus huwelijk aanwezig had willen zijn, dat ze meer zouden willen weten over u en uw familie, dat ze afspraken zouden willen maken en contacten zouden willen leggen... Hoewel u hier meermaals mee geconfronteerd werd liet u na om hier een duidelijk antwoord op te geven (CGVS p. 34-35). Logischerwijs kan evenwel verwacht worden dat uw schoonfamilie zich hier niet zomaar zou bij neerleggen en dat u zelf meer op de hoogte zou zijn van wat zij hier van denken, te meer omdat hun standpunt ook voor u van belang is. Uw verklaringen doen zodoende verder twijfelen over de werkelijke omstandigheden van uw relatie met V. (...). Wat tenslotte uw eigen familie betreft blijkt dat u sinds de ontdekking van uw zwangerschap geen enkele poging heeft ondernomen om de situatie nog recht te trekken (CGVS p. 36). Er kan worden verwacht dat u, desnoods na uw vertrek, zou proberen om uw familie te overtuigen van uw relatie met V. (...) en dat u eventueel zou proberen de situatie recht te trekken met een religieus huwelijk, mogelijks nog voor de bevalling. Dat u minstens geen pogingen in die zin heeft ondernomen ligt dan ook verder in lijn met de eerdere vaststellingen inzake uw relatie met V. (...).

Op basis van de verschillende voormelde vaststellingen dient te worden besloten dat er aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht en dat u bijgevolg niet aannemelijk maakte dat u in Oekraïne zonder goedkeuring een relatie bent gestart en dat u op basis hiervan vervolging dient te vrezen vanwege uw familie. Op basis van de opeenvolgende verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw asielprocedure kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat uw partner, V. Z. Z. (...) (O.V. (...)), op 25 januari 2007 in België het vluchtelingenstatuut heeft verkregen louter op basis van de toenmalige politieke en militaire situatie. Op heden is de toenmalige situatie niet langer actueel en dient elk dossier op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Er zijn geen indicaties voorhanden die er op wijzen dat u op heden omwille van uw partner vervolging of ernstige schade dient te vrezen in uw land van herkomst. U brengt zelf evenmin elementen aan die op het tegendeel wijzen. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat er inzake uw partner niet kan besloten worden tot het bestaan van een specifiek profiel waardoor hij thans nog in de negatieve aandacht zou staan. Aangaande uw keuze om naar België te komen om bij uw man te zijn verwijst het CGVS tenslotte naar het bestaan van de aparte procedure van gezinshereniging voor familieleden van derdelanders met onbeperkt verblijfrecht in België.

Uw dochter, S. Z. (...), werd in het kader van haar asielaanvraag wel de vluchtelingenstatus toegekend. Dienaangaande merkt het CGVS op dat deze erkenning het gevolg is van de omstandigheden die in hoofde van uw minderjarige dochter individueel en anders zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de

veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Naast het eerder besproken paspoort diende u in het kader van uw asielprocedure nog een geboortakte van uw dochter in. Dit document bevat louter persoonsgegevens die door het CGVS niet worden betwijfeld. Het document oefent evenwel geen enkele invloed uit op de uitkomst van uw verzoek tot internationale bescherming.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *“iuncto het principe van de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Daar waar verwerende partij het onaannemelijk acht dat zij amper geaarzeld heeft om seksuele betrekkingen te hebben met iemand die zij op dat moment nog maar voor de tweede keer in haar leven te zien kreeg, duidt verzoekende partij erop dat zij afkomstig is van een klein dorp en dat zij door haar familie erg werd afgeschermd van de buitenwereld. Zij kwam dan ook, met uitzondering van mannelijke familieleden, nooit in contact met mannen. Verzoekende partij was dan ook erg overweldigd door de vlotte toenadering van V. en liet zich door hem overtuigen om met hem mee te gaan naar zijn hotelkamer. Verzoekende partij stelt nog dat *“(a)lwaar na de initiële klik de gevoelens bleven groeien, (...) zij een tweede seksueel contact (onderhielden)”*.

2.2.3.2. De Raad herhaalt evenwel de motivering in de bestreden beslissing dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij er zich duidelijk van bewust was dat het hebben van seksuele betrekkingen zonder toestemming een ernstig risico inhoudt, dat dit een zonde betekent en dat zij riskeerde te worden vermoord door haar familie wanneer zij hier kennis zouden van nemen. Verder merkt verwerende partij nog in de bestreden beslissing op dat verzoekende partij bovendien bevestigde dat zij zelf uit een traditionele familie komt die zwaar tilt aan erezaken en dat verzoekende partij verder tijdens haar interview verwees naar een meisje uit haar dorp dat werd vermoord nadat ze zwanger was geraakt zonder goedkeuring van de familie. Rekening houdend met haar kennis van de verregaande risico's, is het dan ook allerm minst aannemelijk dat zij tot tweemaal toe instemt om seksuele betrekkingen te hebben met V., iemand die zij amper kent. Gelet op het feit dat er twee keer geslachtsgemeenschap was, kan het bovendien bezwaarlijk als een opwelling gezien worden.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij meent dat verwerende partij zich focust op "*minieme details zoals wanneer verzoekster precies ontdekte dat zij zwanger was (maart of eind februari)*", wijst de Raad erop dat zulks geenszins beschouwd kan worden als een "*miniem detail*" en dat van een concrete en impactvolle gebeurtenis zoals de ontdekking van haar zwangerschap verwacht kan worden dat zij enigszins precieze en coherente antwoorden kan geven. Dit geldt des te meer wanneer verzoekende partij bovendien claimt dat zij ten gevolge van deze zwangerschap ernstige risico's op vervolging loopt en het derhalve een essentieel element van haar asielrelaas betreft.

2.2.5. Verder stelt verzoekende partij nog dat zij wat betreft het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf vier keer met V. te hebben geslapen, terwijl zij op het Commissariaat-generaal sprak over twee keer, reeds verduidelijkt dat zij V. vier keer had gezien waarvan zij twee keer met hem had geslapen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij deze uitleg reeds gaf toen zij op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met voormelde tegenstrijdigheid. De loutere herhaling van diezelfde uitleg brengt geenszins soelaas. Verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing immers terecht op dat het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werd voorgelezen in het Russisch, dat zij hier middels haar handtekening mee akkoord ging en dat zij verder bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed en correct was verlopen. Er kan dan ook worden aangenomen dat zij wel degelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij vier keer naar bed ging met V., dit in tegenstelling tot hetgeen zij verklaarde op het Commissariaat-generaal.

2.2.6.1. Verzoekende partij onderstreept nog dat vaststaat dat zij de moeder is van een buitenechtelijk kind. Verzoekende partij vreest daarom slachtoffer te worden van eerwraak en zij verwijst in dit verband naar twee internationale rapporten aangaande de situatie in Tsjetsjenië voor wat betreft moeders van buitenechtelijke kinderen.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Zij maakt dan ook geenszins de door haar voorgehouden vrees ten aanzien van haar familie omwille van het kind dat zij kreeg met V. aannemelijk. Een loutere verwijzing naar de algemene toestand in Tsjetsjenië voor wat betreft moeders van buitenechtelijke kinderen volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend manifest in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.7.1. Ten slotte benadrukt verzoekende partij dat haar partner V. erkend vluchteling is en dat ook haar dochter op 30 maart 2018 werd erkend als vluchteling (zie bijlage 4 van het verzoekschrift). Er kan dan ook niet van hen worden verwacht dat zij zouden terugkeren naar de Russische Federatie. Verzoekende partij wijst erop dat zij als alleenstaande vrouw in haar land van herkomst geen enkele vorm van bescherming geniet en voegt in dit verband als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel d.d. 12 juni 2017 (bijlage 5).

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat van haar partner en haar dochter verwacht wordt dat zij zouden terugkeren naar de Russische Federatie. De Raad wijst er voorts op dat het doel van de asielprocedure niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève

vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit het voorgaande.

Waar verzoekende partij nog stelt dat zij als alleenstaande vrouw in haar land van herkomst geen enkele vorm van bescherming geniet, herhaalt de Raad vooreerst dat aan de door haar voorgehouden problemen geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met de loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie voor (alleenstaande) vrouwen in Tsjetsjenië om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De Raad herhaalt dat deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de problemen van onveiligheid in Tsjetsjenië – zij verwijst in dit verband naar het Nederlands ambtsbericht inzake de Russische Federatie van juli 2017 – doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de problemen van onveiligheid in Tsjetsjenië – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie” van 27 juni 2017 (administratief dossier, stuk 15) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van de gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de loutere verwijzing naar de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog het Belgisch reisadvies omtrent de Noordelijke Kaukasus voegt (bijlage 3), wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een van de diverse regio's van de noordelijke

Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het Kaukasus-gebied.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 20 maart 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT